

DE GEUR VAN LAVENDEL

Een oude stenen muur raakte bijna de passagierskant van de auto aan waarin Eleanor Gilchrist zat.

‘Ik kan er niet uit.’

Niet dat het echt uitmaakte, want ze wist niet zeker of ze er überhaupt uit wilde.

‘Je kunt aan mijn kant uitstappen.’ De toon in Laura’s stem waarschuwde Ellie dat haar zus haar geduld aan het verliezen was. ‘Als ik niet zo dichtbij parkeer, blokkeren we de weg. Maar je kunt hier blijven wachten terwijl ik even kijk. Misschien heeft de navigatie het verkeerd.’

Laura opende het portier aan de bestuurderskant, stapte uit en liep een paar stappen vooruit om voor een poort stil te staan. Ze bleef zo lang zo onbeweeglijk staan dat Ellie zich uit de auto wrong, nieuwsgierig naar wat er aan de hand was.

Laura’s woorden klonken bijna smekend. ‘Dit kan toch niet kloppen...’

Ellie trok aan een wirwar van klimop, wat erop wees dat het al heel lang geleden moest zijn sinds de stevige, ijzeren poort recht voor hen geopend was. ‘Ik denk van wel... Kijk.’ Ze wreef over het gebarsten oppervlak van een geglazuurde keramische tegel die aan een dwarsbalk bevestigd was, en onthulde letters die vervaagd, maar nog steeds leesbaar waren.

‘Ja... dat is de naam die op de juridische documenten staat.’ Laura wierp een blik over de tuinmuur. ‘Geen wonder dat ze het “Het Kleine Huis” noemden.’

Ellie volgde de richting van haar zus’ blik. Door de roestige staven van de poort, boven het hoge gras en de verwilderde heggen van een lang verwaarloosde tuin en voorbij een schuurtje met een enorm hangslot aan de deur, was een woning te zien die uit hetzelfde, ruig gehouwen goudbruine steen was opgetrokken als de muren van zowel de tuin als de overkant van de weg.

La Maisonette was lang geleden gebouwd. Waarschijnlijk honderden jaren geleden, schatte Ellie. Als geboren en getogen Schotse was ze wel gewend aan historische stenen woningen, maar dit had ze nog nooit gezien. Goudkleurig gesteente in plaats van grijs, met zachte, afgeronde randen in plaats van zorgvuldig vierkante blokken. Een dak dat leek te bestaan uit lagen oude, gespleten terracotta afvoerbuizen in plaats van de nette leien dakpannen van haar moeders cottage. De kleuren van Oban weerspiegelden de mist, regen en kilte van het Schotse klimaat. Dit huis had zachtjes gesudderd in de zonneschijn van ontelbare Franse zomers.

Ellie kreeg een glimlach op haar gezicht. ‘Misschien klaar voor restauratie?’ stelde ze voor.

‘Is dat bedoeld als grap?’ De scherpe blik van Laura kwam verdacht dicht bij een grimmige uitdrukking.

Ellies glimlach verdween toen ze haar ogen sloot. Tot nu toe was het enigszins ongemakkelijke onvermogen om zich op haar gemak te voelen in het gezelschap van haar oudste zus nog verhuld geweest door de drukte van vliegvelden, het regelen van een huurauto, navigeren in een vreemd land en de spanning van het rijden aan de verkeerde kant van de weg. Maar nu kon ze zich nergens meer verstoppen, terwijl ze met z’n tweeën op

deze stille weg stonden aan de rand van een middeleeuws Frans dorpje. De teleurstellende realiteit van de dag leek een schijnwerper te richten op wat geen van beiden wilde bespreken.

Waarom had Ellie zichzelf in vredesnaam laten overhalen – of was ze eigenlijk gepusht? – om mee te gaan op dit bliksembezoek van Schotland naar Zuid-Frankrijk? Dacht haar familie echt dat een minivakantie iets zou veranderen? Dat onvermengde blootstelling aan Laura's houding – dat je overal overheen kunt komen met een beetje vastberadenheid en zelfdiscipline – het duwtje zou zijn dat ze nodig had om weer van het leven te gaan genieten?

Om eerlijk te zijn, dacht Laura Gilchrist waarschijnlijk momenteel niet na over hoe teleurstellend zwak Ellie zichzelf leek te bewijzen. Waarschijnlijk piekerde ze over een onderdeel van dit perceel dat het mogelijk zou maken om het zo snel mogelijk van de hand te doen. Ze had al moeten afstrepfen dat het dicht bij een luchthaven zoals Nice lag of directe toegang bood tot een van de begeerlijke stranden aan de Franse Rivièra.

‘Sorry.’

Het verontschuldigende gemompel was genoeg om Ellie haar ogen weer te laten openen.

‘Het is goed.’

En dat was het ook. Ze wist dat Laura het overgrote deel van de stress die met deze onverwachte reis gepaard ging, op zich had genomen. Maar Ellie perste toch haar lippen stevig op elkaar – deels om te voorkomen dat ze iets zei wat Laura zou irriteren en dit samenzijn nog minder prettig zou maken, maar ook om zichzelf ervan te weerhouden opnieuw te glimlachen. Want het was best grappig dat hun bestemming duidelijk de eufemistische benaming ‘klaar voor restauratie’ verdiende, een term die het makelaarskantoor van haar zus vaak gebruikte voor panden die er onbewoonbaar uitzagen.

Dat La Maisonette in zo'n verwaarloosde staat verkeerde, was

ergens een opluchting. Misschien konden ze zich gewoon om- draaien en naar huis gaan en dit probleem aan iemand anders overlaten.

Dieprode klapprozen en helderwitte margrietten stonden ver- spreid door het lange gras aan de andere kant van de poort, en lavendelstelen bogen over wat een geplaveid pad kon zijn dat naar de donkere boog van een houten deur leidde. Ellie haalde diep adem, op zoek naar de geur van lavendel, maar iets anders was veel sterker.

‘Ik ruik citroenen,’ zei Ellie. Ze moest opnieuw een glimlach onderdrukken.

‘O?’ Laura knipperde met haar ogen, alsof ze uit een dag- droom werd getrokken. Of, waarschijnlijker, uit een dagmerrie over hoe moeilijk het zou zijn om iets goeds te maken van deze wending van het lot. ‘Misschien staat er ergens een citroen- boom.’

Ze ontgrendelde de ijzeren poort. ‘Laten we het uitzoeken.’ Ze sprak die woorden met dezelfde toon die ze waarschijnlijk zou gebruiken voor: ‘Laten we dit maar achter de rug hebben, goed?’

De poort, nog steeds verstrengeld met slierten klimop, wilde niet meegeven, maar Laura’s duw was eerlijk gezegd nogal half- slachtig.

‘Ik doe het wel.’ Ellie greep de spijlen vast en duwde hard om de klimop los te scheuren en de poort over een wirwar van onkruid te schuiven. ‘Je wilt geen roest op je mooie nieuwe jurk krijgen.’ Ze veegde haar handen af aan haar spijkerbroek, zich niet bewust van eventuele vegen, en wrong zich zijwaarts door de smalle opening. Een andere ruk van binnenuit maakte de doorgang groot genoeg zodat Laura erdoorheen kon stappen, zonder een vlek op de licht olijfgroene linnen jurk te krijgen die haar nauw paste.

In een stilte die de toenemende afstand tussen hen weer-

spiegelde, baanden de twee zussen zich een weg naar de zware houten deur. Het ingewikkelde houtsnijwerk van de deur was niet zichtbaar geweest door de schaduw van een verwilderde klimroos die aan de stenen boog hing, en Ellies vingers volgden automatisch de contouren van een van de vierbladige bloemen die in het midden van elk houten paneel waren gesneden.

Ze trok haar hand terug alsof ze betrapt was op iets wat niet mocht, en haar vingers vormden zich tot een vuist, vergelijkbaar met de vorm van de massieve deureklopper die aan het centrale paneel was bevestigd. ‘Heb je de sleutel?’

‘Natuurlijk.’ Laura opende haar handtas. ‘Het is moeilijk om zo’n groot ding kwijt te raken.’

De enorme ijzeren sleutel wilde niet draaien.

‘Ik vraag me af hoelang het geleden is dat oom Jeremy hier is geweest.’

Ellie blies hoorbaar lucht uit. ‘Ik wist niet eens dat we een oom Jeremy hadden, tot vorige week.’

‘Ja... nou ja...’ Laura haalde haar schouders op. ‘Het was van papa’s kant van de familie. We hebben nooit meer iets van hen gehoord nadat hij verdween.’ Haar toon verhardde. ‘We wilden dat ook niet.’

De flits van bijna vergeten kinderlijke verwarring, doorspekt met angst, verdriet en dat schaamtevolle vleugje opluchting die nooit uitgesproken mocht worden, kwam vrij in de ruk die Ellie aan de sleutel gaf. Het slot draaide met een definitieve klik, wat leek te bevestigen wat Laura net had gezegd. Niemand wilde een herinnering aan Gordon Gilchrist. Niemand wilde iets te maken hebben met dit vakantiehuis dat ze onverwachts hadden geërfd van zijn broer, simpelweg omdat er geen andere levende familieleden te vinden waren.

Stofdeeltjes dansten in de zonnestraal die de open deur binnenliet, maar de kamer was nog steeds donker door de gesloten luiken. Er waren massieve, ruig gehouwen balken aan het pla-

fond, en de binnenmuren waren gladgestreken met witgekalkt pleisterwerk, waarvan delen genoeg waren afgebrokkeld om de stenen te onthullen die de buitenkant van het huis vormden. Bijpassende stenen vormden een open haard met een zwartgeblakerd interieur, maar er stond geen schouw voor, misschien omdat de hele vloer bedekt was met zeshoekige terracottategels. Aan één kant van de haard stond een set van drie aardewerken potten van verschillende grootte, met kleine handvatten en, vreemd genoeg, alleen geglaazuurd aan de bovenkant. De grootste pot reikte tot Ellies knie, en de donkere, gouden glans van het weinige glazuur behoorde tot het spectrum van oker dat ook in de terracotta vloer terugkwam.

‘Het heeft een zekere charme, denk ik,’ gaf Laura toe. ‘We moeten het wel volledig gemeubileerd verkopen. Stel je voor dat je dát...’ Ze gebaarde naar een kast die eruitzag als een enorme garderobe met gegraveerde deuren en messing inlegwerk. ‘... zou moeten verplaatsen. Hoewel... het is duidelijk antiek.’ Ze snoof spottend. ‘De meubels zouden weleens meer waard kunnen zijn dan het huis.’

Ellie liep naar de kast, weerstond de drang om met haar vingertop het ingewikkelde patroon van bloemen, bladeren en druiventrossen te volgen, en trok de deur open. Zwarte planken waren gevuld met schalen en borden in dezelfde warme, aardse tinten die duidelijk bij dit huis hoorden. Het bovenste serviesgoed en de ruimten tussen het servies waren bedekt met een laag stof en bezaaid met muizenkeutels.

Laura’s hoge hakken tikten op de tegels terwijl ze naar de keuken liep. Ze draaide een van de oude kranen open, die hoestte en sputterde voordat er een stroom roestig water uit kwam. Met een grimas draaide ze de kraan weer dicht.

‘Het lijkt wel een Franse versie van een AGA,’ zei ze, wegdraaiend van de gootsteen. ‘Eentje die nog stookt met hout. Ik vraag me af of er eigenlijk wel elektriciteit is.’

‘Dat betwijfel ik.’

Laura reikte naar een wandschakelaar, en een lamp ging boven haar hoofd aan. ‘Dat had ik niet verwacht.’

‘Misschien heeft iemand de memo niet gekregen en is het vergeten af te sluiten.’

‘Laten we hopen dat ons dan geen gigantische elektriciteitsrekening te wachten staat,’ zei Laura.

‘Er is hier al jaren niemand geweest, dus waarom zou je je daar zorgen over maken?’

‘Iemand moet dat doen. We kunnen niet allemaal door het leven zweven en hopen dat problemen zomaar verdwijnen.’

Laura herhaalde haar eerdere excuses voor haar snauw niet, maar Ellie negeerde de sneer toch, ondanks de oneerlijke suggestie dat welke aanpak van haar persoonlijke worsteling dan ook – iets wat haar ziel zo had vernietigd – kon worden afgedaan als ‘zweven’. Maar iets zeggen zou betekenen dat ze erover moest praten, en dat was het laatste wat Ellie wilde doen.

Ze probeerde de lichtschaakelaar naast de servieskast, maar er gebeurde niets. Ze liep langs een tafel naar een van de twee hoge deuren, opende deze en duwde tegen de luiken erachter. Eén kraakte dreigend, zakte vervolgens door en viel op de grond doordat het bovenste scharnier het opgaf om nog langer ondersteuning te bieden.

‘O...’

‘Wat is er?’ Laura verliet de keuken, maar vergat niet het licht uit te doen. Ze schermde haar ogen af tegen het heldere zonlicht, bleef een lange minuut stil en slaakte toen een goedkeurend geluid.

‘Nou, dat is dan toch iets positiefs. Mooi uitzicht.’

‘Mmm...’ Ellie keek al niet langer meer naar de ruige contouren van bergen, de groene waas van uitgestrekte bossen of zelfs de helderblauwe streep van de Middellandse Zee in de verte. Haar blik was gericht op wat zich recht voor hen bevond

– een terras met stenen tegels en sierlijke metalen kandelaars, net kleine huisjes, die tussen het hoge onkruid op de stenen stonden en scheef hingen aan de takken van een overhangende boom. Deze plek leek verlaten en volledig vergeten. Een geheime tuin die zo lang alleen was geweest dat er niets meer over was dan een gevoel van... wat...? Eenzaamheid?

Wanhoop zelfs?

Ellie probeerde het beklemmende gevoel af te schudden, een onaangename gewaarwording waarmee ze maar al te bekend was. Ze wist dat ze het best in beweging kon komen, dus liep ze over het terras. ‘Daarom rook ik citroenen,’ zei ze. ‘Het lijkt erop dat er een boomgaard is.’

De steile helling van de tuin was aangelegd met stenen muren, en de vlakke stukken waren bedekt met de donkergroene bladeren van de bomen. Felgele citroenen gloeiden tussen het gebladerte en lagen op het schaarse gras eronder. De hak van Laura's schoen doorboorde een ervan terwijl ze verder de tuin in ging.

‘O, báh.’ Ze gebruikte een takje om de overrijpe vrucht van haar schoen te schrappen. ‘Ik ga niet verder. Dat moet toch de grens zijn.’

Ze wees naar een doorhangende draadomheining aan het einde van het terras. De helling daarachter was minder steil en er stonden olijfbomen in plaats van citroenbomen. Het kortere gras wekte de indruk dat het stuk grond minder verwaarloosd was, dus gingen ze ervan uit dat het tot het aangrenzende perceel behoorde. Een gestalte die bewoog onder een van de olijfbomen deed Ellie knippen.

‘O,’ zei ze opnieuw. ‘Kijk! Ezels.’

De vormen gingen op in de schaduw van de boom, maar twee enorme, harige hoofden waren naar hen gericht, en vier lange oren stonden nieuwsgierig naar voren. Een van de oren bewoog.

Maar Laura draaide zich al om. ‘Ik moet wat foto's maken,’

zei ze. ‘We hebben de slaapkamers nog niet eens gezien. En de badkamer ook niet.’ Haar stem vervaagde terwijl ze weer het huis in ging. ‘Als die er überhaupt is...’

* * *

Laura scrolde door de foto’s te die ze had gemaakt zodra ze genoeg had gehad van haar lunch. Ellie zat tegenover haar aan een tafel in een buitenrestaurant, verscholen op een pleintje achter de kathedraal in Vence, een dorp een klein stukje rijden van het huis. Het was verrassend warm voor de vroege zomer, maar ze zaten in de schaduw van een enorme kastanjeboom. De schaduw maakte het ook gemakkelijker om de foto’s te bekijken.

‘De slaapkamers zijn niet slecht qua formaat. Jammer dat het er maar twee zijn.’

‘De slaapkamers zijn piepklein, Laura. Er past nauwelijks meer in dan een bed en een kast.’

‘Een van die bedden was een tweepersoonsbed.’

‘Een antiek tweepersoonsbed. Nauwelijks groter dan een groot eenpersoonsbed volgens de huidige standaard.’

Geen enkele volwassene zou in het kinderbedje in de andere kamer boven hebben gepast, en alleen al de aanblik van een houten ledikant was reden voor Ellie om zich onmiddellijk om te draaien.

‘Sommige mensen zijn dol op dat oude meubilair. We kunnen het volledig gemeubileerd verkopen, inclusief het linnen-goed en bestek. Klaar om in te trekken en te genieten van alle geneugten die dit gebied te bieden heeft. Of als investering, om te verhuren aan al die mensen die wanhopig verlangen naar een zomervakantie aan de Franse Riviera.’

Ellie moest lachen. ‘Maak je een grapje? Het is al jarenlang verwaarloosd. Er zaten vleermuizen in de kinderkamer. En duivenpoep op de vloer in de andere kamer.’

‘Zo lang kan het niet zijn geweest. De wasmachine in de kelder ziet er niet ouder dan tien jaar uit.’ Maar Laura huiverde. ‘Ik haat vleermuizen.’

‘Het is onbewoonbaar. Het is smerig. De elektriciteit is twijfelachtig en er is nauwelijks water.’

‘Waarschijnlijk zijn er alleen nieuwe zekeringen nodig en wat van dat spul dat leidingen schoonmaakt. En een professionele schoonmaakbeurt. Ik zet het allemaal op de lijst om te bespreken met de makelaar die we zometeen ontmoeten.’

‘Het ligt mijlenver van alles vandaan.’

‘Ach, Ellie, waarom doe je zo negatief?’ Laura’s humeur was blijkbaar nog steeds fragiel. ‘Kijk nou waar we zijn! Het kostte ons minder dan tien minuten om hierheen te rijden en Vence is prachtig. Een marktstadje dat alles heeft, met als bonus een middeleeuws centrum. Ik wed dat talloze beroemde kunstenaars hier hebben gewoond. We moeten het vvv-kantoor opzoeken en wat folders meenemen.’

‘En het eten...’ voegde ze eraan toe, een korte stilte verbrekend net op het moment dat Ellie zich wilde verontschuldigen omdat ze inderdaad negatief deed, toch? ‘Je kunt me niet vertellen dat die langzaam gegaarde *daube de boeuf* niet het heerlijkste is dat je in lange tijd hebt gegeten.’

Ellies ogen gleden naar de kom voor haar, die, in tegenstelling tot die van Laura, helemaal leeg was. Of beter gezegd, leeggeschraapt met stukken van het verse, knapperige brood uit het kleine mandje.

‘En St. Paul de Vence ligt net om de hoek. Zelfs ik heb van dat stadje gehoord. Het schijnt een levend museum te zijn, en ik kijk ernaar uit om het te bezoeken nadat we de makelaar daar hebben ontmoet.’ Ze keek op haar horloge en wenkte toen de oudere man die zowel de eigenaar als de ober leek te zijn.

‘L’addition, s’il vous plaît.’

Laura’s Frans was wat roestig, gezien het aantal jaren dat voor-

bij was gegaan sinds haar tussenjaar in Parijs, maar het was veel meer dan Ellie zich kon herinneren van haar lessen op de middelbare school. Wat ze zich wél herinnerde, was dat ze van de taal had genoten. Het horen van flarden gesprekken om hen heen van de plaatselijke mensen, en het middeleeuwse gevoel van deze stad, herinnerde haar aan de pure muzikaliteit van deze taal. Het voelde alsof ze de eerste noten hoorde van een lang vergeten maar ooit favoriete melodie. Misschien was daar een genetische reden voor.

Het erven van een huis was niet de enige schok voor de zussen Gilchrist in de afgelopen dagen. Ze hadden ontdekt dat ze zelf Frans bloed hadden. Het was een bekentenis van hun moeder, Jeannie, over een onderwerp waar geen van hen ooit de moed voor had gehad om haar daarover te vragen: de familie van hun vader, die hun allemaal de rug had toegekeerd toen de politie de zoektocht stopte naar een man die duidelijk niet gevonden wilde worden.

‘De moeder van jullie vader was Frans. Ze verhuisde pas naar Schotland nadat ze getrouwd was en kinderen kreeg. Ze kwam ergens uit het zuiden.’

De terugweg door de smalle straatjes van de oude stad tot de plek waar ze de auto hadden geparkeerd leidde hen langs paarse bloesems van een blauweregen die over de randen van een hoge stenen muur schuimden en langs een fontein in de vorm van een gigantische urn die water in een bassin stortte, met randen die Ellie deden denken aan de bloemen die in de voordeur van het huis waren gesneden.

Hún huis. In elk geval tijdelijk. Een derde van de opbrengst van de verkoop zou waarschijnlijk levensveranderend zijn voor de drie Gilchrist-zussen. Genoeg voor een aanbetaling op een huis. Genoeg om een tijdje door het leven te ‘zweven’, misschien?

Genoeg om ver weg te komen van het verleden om het te kunnen vergeten?